

.....

Nad druhý deň, prvého júna, sa skoro ráno preplavili popri Ženských ostrovoch. Okolo raňajok začal vietor mumlať a kolísať, a hoci Morgan sedel a jedol, cítil, že z lode uniká život. Napoludnie vietor zamrel a ako blázni zostali sedieť v hustej hmle medzi fantómovými fragmentmi krýh. Nedovideli ani na päťdesiat stôp. No nezáležalo na tom. Morgan presne vedel, čo leží pred nimi. Plavili sa na sever akoby do ústia rieky, ktoré sa postupne zužovalo. Slečna Rinková im povedala, čo jej porozprávali všetci veľrybári – že tam, popri pobreží, kadiaľ sa chce preplaviť Myer, nájdú pevnú bielu stenu.

.....

Prvý náraz ho zrazil na palubu a donútil ho chvatne si z kabáta striasať uhlíky. Všade okolo neho sa od paluby odrážali ryby. Vysoko hore ktosi kričal. Hlasom, aký Morgan ešte nikdy nepočul. OTRAS ustal, ryby prestali padať, ale ich mŕtve oči ako suché hrachy hrkotali po palube, keď sa loď so škriptom a vŕzganím vyrovnávala. Morgan sa oprášil a išiel na provu, aby uvidel, kadiaľ to chce kapitán prejsť.

.....

Preboha, tak mi niekto dajte adresu a ja to napíšem, ozval sa DeHaven. Je to až také ťažké? Váženy ten a ten, s veľkým zármutkom si vám dovoľujeme oznámiť, môžeme vás ubezpečiť, že to netrvalo dlho a bolo to úplne bezbolestné. Od prvej chvíle zapôsobil na dôstojníkov aj posádku svojou odvahou, pracovitosťou a dobrou povahou, všetci si ho veľmi vážili, a tak ďalej, a tak ďalej, tí, ktorí mali tú česť slúžiť po jeho boku, naňho nikdy nezabudnú. Ako to znie, kapitán? Presne tak, ako má, odvetil Myer. Ak chcete, pokračoval DeHaven, urobím vám kópiu, aby ste mali v zásobe vzor pre budúcnosť, keby sa zase naskytlá príležitosť.

.....

Díval sa, až mu začali sliziť oči a svet sa mu pred nimi roztancoval. Pokrútil hlavou a videl, že sa mu to nemarí. Medzi loďou a brehom sa vzduch chvel ako nad pecou. Spôsobovalo to teplé povelie. Človek sa cítil, akoby v opitosti civel cez starý ďalekohľad. Mužom sa to nepáčilo. Znehybneli pri práci a dívali sa, ako sa ľadovce týčia k oblohe. Morgan stál na palube v rovnakom vytržení. Keď sa zvečeriло, z Parkerovej lode sa ozvala nová pieseň. Hlasy bezočivo zuneli do surového morského ticha. Cabot stál sám a počúval so slzami v očiach. To nie je francúzština, povedal mu Morgan, akoby na vysvetlenie. Baskičtina, povedal Cabot. Baskovia kedysi vládli týmto moriam. Tomuto všetkému. Boli prvými veľrybármi. Najodvážnejšími a najlepšími. A zostalo po nich len pár starých piesní. Pritisol si chrbát ruky na oko. Kedy si ich zase vypočujem? Naučte nás ich, navrhol Morgan. Nech si oživíme repertoár. Sám Boh vie, že by som si rád vypočul niečo nové. Nebolo by to ono, namietol Cabot. Veru nie, povedal Morgan. Asi máte pravdu.

.....